

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **Mgr. Ing. P. O., Ph.D.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Karlem Sedláčkem
sídlem Koželužská 591/21, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2020, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (dále jen „městský úřad“) ze dne 6. 2. 2020, č. j. X, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků.
2. Žalobce se měl úmyslně dopustit prvního přestupku tím, že dne 24. 1. 2019 v 1.20 h v Šumperku na autobusové zastávce na nám. Republiky ve směru jízdy k ulici J. z Poděbrad se jako řidič motorového vozidla Škoda Fabia RZ X (dále jen „vozidlo“) na výzvu strážníka městské policie odmítl podrobit vyšetření, zda byl při řízení vozidla ovlivněn alkoholem, čímž porušil § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“) a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona.

3. Žalobce se měl z nedbalosti dopustit druhého přestupku tím, že dne 24. 1. 2019 v 1.20 h v Šumperku na ulici Havlíčkova, Langrova a nám. Republiky ve směru jízdy k ulici J. z Poděbrad řídil vozidlo, na kterém byla rozsvícena zadní mlhová světla i přestože nebyla mlha, sněžení ani hustý déšť. Tím porušil § 32 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.
4. Městský úřad uložil žalobci za oba přestupky pokutu 25 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dvanáct měsíců.
5. Žalovaný změnil rozhodnutí městského úřadu pouze v popisu místa spáchání u prvního přestupku tak, že namísto původního textu „na ulici Havlíčkova, Langrova a nám. Republiky na autobusové zastávce“ nahradil textem „na autobusové zastávce na nám. Republiky“.
6. **Žalobce v žalobě** namítal, že navrhoval k důkazu nahrávku o průběhu jednání se strážníky Městské policie Šumperk (dále jen „městská policie“) z jeho mobilního telefonu, ale neměl ji ve správním řízení k dispozici, protože telefon byl nefunkční. Žalobce má nyní nahrávku po opravě telefonu k dispozici a navrhuje ji jako důkaz, stejně jako faktury o opravě a předchozím neúspěšném pokusu o opravu telefonu. Z nahrávky je zřejmé, že strážník žalobce nevyzval k dechové zkoušce, pouze se opakovaně dotázal, zda je žalobce ochoten se jí podrobit, což ale nebyla výzva. Žalobce řádně nevyzvala ani přivolaná Policie ČR. Výzva k dechové zkoušce musí být kvalifikovaná a vyzývaná osoba musí být řádně poučena o následcích odmítnutí. V daném případě tomu tak nebylo a došlo k porušení § 6 odst. 2 a 4 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o obecní policii“) a § 10 odst. 5 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o Policii ČR“).
7. Zasahující strážníci a policistka vypovídali jako svědci a měli osobní zájem na tom, aby vypověděli, že výzva proběhla v souladu se zákony. Opačná výpověď by mohla vést k jejich potrestání. Navíc si nepamatovali detaily zásahu a odkazovali na obrazový záznam. Hodnota jejich výpovědí je minimální. Průběh jednání strážníků a policistky se žalobcem je zřejmý ze spojení policejního kamerového záznamu a audionahrávky z mobilního telefonu žalobce. Strážník podle audionahrávky žalobci sdělil, že celou věc postoupí správnímu orgánu spolu s oznámením o překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Podle žalobce šlo o manipulaci, protože překročení rychlosti se vůbec neprojednávalo. Strážníci rychlost neměřili.
8. Další vadou bylo doplnění výpovědi strážníka K. formou úředního záznamu, který svědeckou výpověď není a nelze ho takto použít. Žalobce nemohl klást svědku otázky.
9. Pokud jde o přestupek s mlhovými světly, pokud by se stal, byl by žalobce ochoten ho na místě řešit blokovou pokutou. To mu však strážník nenabídl. Přitom bloková pokuta mohla být nižší než sankce ve správním řízení.
10. Vadou výroku napadeného rozhodnutí je, že v něm není uvedeno místo spáchání přestupku a výrok je tak nepřezkoumatelný.

11. Vadou rozhodnutí je dále to, že nereaguje na všechny odvolací námitky žalobce, zejména na to, že výzva měla být kvalifikovaná, že strážník měl žalobce poučit o jeho právech a povinnostech atd. Žalovaný nepřezkoumal rozhodnutí městského úřadu o přestupku podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“) a porušil právo žalobce na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), a zásady činnosti správních orgánů, jako zásady oficiality, legality, zákazu zneužití správního uvážení, materiální pravdy, vyšetřovací, *in dubio pro reo*, volného hodnocení důkazů a práva žalobce na obhajobu, na předkládání a navrhování důkazů.
12. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že podle výpovědi svědka K. si všimli po jedné hodině ranní vozidla se zapnutými mlhovými světly. Strážník po zastavení vozidla cítil po stažení okénka z řidiče zápach alkoholu, proto ho vyzval k dechové zkoušce. Žalobce něco odpověděl, ale nebylo mu rozumět. Žalobce vystoupil z vozidla a strážník ho znovu vyzval k dechové zkoušce, opět bezvýsledně. Žalobce odmítl vyhovět i výzvě k podrobení se lékařskému ošetření spojenému s odběrem krve nebo moči. Přivolaná hlídka Policie ČR provedla výzvu k dechové zkoušce taktéž s negativním výsledkem. Dle svědecké výpovědi strážníka K. žalobce uvedl, že výzvě porozuměl a dýchat nebude. Podle svědecké výpovědi strážníka H. žalobce odmítl výzvu k dechové zkoušce a lékařskému vyšetření jeho kolegovi i hlídce Policie ČR. Zasahující policistka Ch. ve své svědecké výpovědi uvedla, že podle hlášení žalobce odmítl dechovou zkoušku, protože se údajně cítí střízlivý, což zopakoval i hlídce Policie ČR. Policistka dle své výpovědi žalobce k dechové zkoušce i odběru krve opět vyzvala, on ale odmítl. Svědecké výpovědi byly v souladu s kamerovým záznamem. Žalobce svá tvrzení ničím nepodložil a podle svědků vrávorál.
13. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce o nevěrohodnosti svědků či neobjektivnosti jejich výpovědí, protože neuvedl žádné relevantní důvody či indicie k opačnému závěru. U svědků nebyl zjištěn žádný osobní zájem na projednávané věci ani účelové jednání. Jejich výpovědi jsou v souladu s ostatními důkazy a podklady rozhodnutí. Strážníci žalobce poučili o následcích odmítnutí výzvy k dechové zkoušce ústně a v tiskopise oznámení o podezření o spáchání přestupku.
14. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání místo přestupku upřesnil a označila ho i svědkyně Chamlarová. Navíc je vidět na kamerovém záznamu. Nahrávka z mobilního telefonu žalobce nemusí být autentická.
15. **Žalobce v replice** ze dne 30. 5. 2021 zaslal audionahrávku z mobilního telefonu žalobce ze dne 24. 1. 2019 a navrhl, aby soud v případech pochybností o pravosti audionahrávky provedl jako důkaz nahrávku z jednání před městským úřadem a porovnal hlasy strážníků a policistky, případně aby nechal vypracovat znalecký posudek pro identifikaci hlasů. Kamerový záznam vyvrací výpovědi, že žalobce vrávorál. Audionahrávka může vyvrátit tvrzení svědků o komolení žalobce. Žalobce odkázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 76 A 11/2011-14 a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) č. j. 2 As 46/2005-55 k řádné výzvě a užití zásady *in dubio pro reo* a nutnost postavit zjištění skutkového stavu najisto. Žalobce zaslal soudu 24. 6. 2021 nahrávky z jednání před městským úřadem.
16. **Žalovaný ve vyjádření** ze dne 7. 7. 2021 k zaslané kopii audionahrávky uvedl, že některé části nahrávky jsou nekvalitní, některé nedostatečně slyšitelné. Nahrávka přesto osvědčuje spáchání předmětného přestupku. Některé části však mohly být vyjmuty a žalovaný nepovažoval nahrávku za pravou. Proto navrhl znalecký posudek k objasnění, zda C.E.L.

Šumperk, spol. s r. o., která opravu telefonu provedla, s nahrávkou nemanipuloval, výslech zaměstnance, který opravu provedl a výslech znalce, který by provedl posouzení pravosti záznamu.

17. **Žalobce ve vyjádření** ze dne 4. 8. 2021 k tomu uvedl, že existenci nahrávky tvrdil konzistentně po celou dobu správního řízení. Fakturou za druhou opravu doložil, kdy k opravě došlo. Z nahrávky jednoznačně vyplývá, že se strážník ptal: „Naposledy se vás ptám, zda jste ochoten se podrobit dechové zkoušce“. Nešlo o výzvu. Žalobce souhlasil se zadáním znaleckého posudku, protože nahrávku nikdo neupravil. Svědkyně Chamlarová uvedla k otázce na čas výzvy, že pořadí výzev bylo tak, jak je to v takových případech obvyklé a nevypověděla, jak tomu bylo v případě žalobce.
18. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Soud ověřil **ze správního spisu z rozhodnutí městského úřadu o přestupku** ze dne 6. 2. 2020, že městský úřad poukázal na to, že zadní brzdová světla svítla i za jízdy po zhasnutí brzdových světel i po zastavení. Ze záznamu bylo zřejmé, že strážníci kontaktovali svého dozorcího poté, co žalobce odmítl dechovou zkoušku. Žalobce v řízení před městským úřadem konkrétně neuvedl, v čem byly výzvy k dechové zkoušce a lékařskému vyšetření nezákonné. Strážníci potvrdili znění výzev ve svých svědeckých výpovědích.
20. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** ze dne 22. 4. 2020 skutkové a právní závěry městského úřadu potvrdil. Strážník byl oprávněn vyzvat žalobce k dechové zkoušce a lékařskému vyšetření podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. a nálezů Ústavního soudu č. 81/2018 Sb. Změna výroku, kterou provedl žalovaný v označení místa spáchání prvního přestupku, nebyla v neprospěch žalobce.
21. **Při jednání soudu** po přehrání audionahrávky zástupce žalobce navrhoval k pravosti opětovně výslech strážníků a policistky, posudek znalce z oboru elektroniky a informačních technologií, nebo kriminalistiky, odvětví audioexpertízy. Strážník žalobce nevyzval, jen se ho ptal na ochotu podrobit se dechové zkoušce či vyšetření.
22. Zástupkyně žalovaného poukázala na to, že nahrávka není celá, chybí začátek. Průběh jednání strážníků a policistky s žalobcem je popsán v protokole o ústním jednání před městským úřadem. Tři svědci se shodli, že výzva k dechové zkoušce byla řádná a žalobce byl poučen o následcích odmítnutí výzvy. Policisté nevěděli, že žalobce je právník a jednali s ním jako s člověkem průměrného rozumu (pozn. soudu: § 4 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle kterého *se má se za to, že každá svéprávná osoba má rozum průměrného člověka i schopnost užívat jej s běžnou péčí a opatrností a že to každý od ní může v právním styku důvodně očekávat*) a ne právnickým jazykem, tomu odpovídaly formulace výzev a poučení, které významově odpovídaly zákonu. Z žalobce byl cítit alkohol. Ačkoli je žalobce právník, neuvedl důvody odmítnutí výzvy a nesouhlasu s vyjádřením.
23. Zástupce žalobce namítl, že je zde zákaz sebeobviňování a žalobce nemusel radit policii. Orgány veřejné moci se mají chovat profesionálně a srozumitelně. Strážníci se nemohou

chovat ležerně, jako by o nic nešlo. Audiozáznam i délkou odpovídá videozáznamu. Žalobce navrhl k důkazu jejich srovnání.

24. Podle žalovaného o profesionálním přístupu strážníků svědčí i to, že přivolali Policii ČR, která výzvu k dechové zkoušce opakovala. Srovnání audionahrávky a videozáznamu nemá smysl, protože videozáznam začíná pronásledováním žalobce kvůli mlhovým světům a video nemá zvuk.
25. Žalobce při svém výslechu uvedl, že si zapnul nahrávání na mobilním telefonu bezprostředně po zastavení strážníky. K žádné oficiální výzvě ani poučení nedošlo. Strážník mluvil neformálně a pak přivolal Policii ČR. Strážník se žalobce jen ptal, jestli je ochoten se podrobit dechové zkoušce a žalobce ochoten nebyl. Žalobce si chtěl vyfotografovat úřední záznam, což strážníci odmítli. Kdyby žalobce měl opravený telefon a audionahrávku k dispozici v době správního řízení, předal by ji správnímu orgánu a nevystavoval by se nejistotě, jak dopadne v odvolacím a soudním řízení, protože je celou dobu bez řidičského oprávnění.
26. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
27. Soud neshledal napadené rozhodnutí jako **nepřezkoumatelné**. Napadené rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu obsahuje řešení otázek, které byly předmětem řízení tak, aby je soud mohl přezkoumat. Důvody, které žalovaného a městský úřad vedly k vydání rozhodnutí, jsou z odůvodnění seznatelné. Správní orgány vylíčily konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřely, uvedly úvahy, kterými se řídily při posouzení věci, a popsaly závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěly. Správní orgány se zabývaly dostatečně řešenými otázkami a námitkami žalobce a uvedly, proč je shledávají nedůvodnými. Je třeba zdůraznit, že je důležité posoudit meritum sporu a poskytnout odpověď na základní námitky, v nichž může být obsažena i odpověď na námitky dílčí (obdobně srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54 nebo ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).
28. Spornou otázkou bylo, **zda se oba popsané přestupky vůbec staly**.
29. První přestupek spočívající v tom, že žalobce nevyhověl výzvě strážníka k dechové zkoušce ke zjištění ovlivnění alkoholem při jízdě vozidla, byl prokázán výpověďmi strážníků a policistky, nahrávkou z mobilního telefonu žalobce a videozáznamem bez zvuku. Tyto důkazy byly v souladu vzájemně a s dalšími podklady rozhodnutí, a to oznámením přestupku a úředními záznamy.
30. Strážník K. ve své svědecké výpovědi uvedl, že poté, co cítil z žalobce alkohol, ho „vyzval k dechové zkoušce, řidič to okomentoval, ale nebylo mu příliš rozumět a vystoupil z vozidla“. Svědek dále uvedl: „Výzvu k dechové zkoušce jsem opakoval ještě jednou, rovněž bezvýsledně. Poté jsem jej vyzval k podrobení se lékařskému vyšetření spojené s odběrem krve, případně moči. Tuto opět odmítl. Nato jsem přivolal hlídku Policie ČR, která přijela a rovněž vyzvala řidiče k provedení dechové zkoušky. Rovněž s negativním výsledkem“. K dotazu městského úřadu, proč žalobce odmítl dechovou zkoušku a lékařské vyšetření a proč jel s mlhovými světly, svědek odpověděl, že něco komolil dokola, ale moc mu nebylo rozumět. K dotazu žalobce, jestli svědek porozuměl odpovědi, proč odmítl zkoušky, svědek uvedl, že zčásti ano, a to že „dýchat nebudu“; mohlo by to být slyšet na kamerovém záznamu. Na otázku žalobce, jak taková výzva probíhá, svědek uvedl: „Pane řidiči, jménem zákona vás vyzývám k orientační dechové zkoušce pro podezření z požití

alkoholických nápojů. Pane řidiči, ze zákona vás vyzývám k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, popřípadě moči nebo jiného biologického materiálu“.

31. Strážník H. jako svědek vypověděl, že podle kolegy žalobce odmítl dechovou zkoušku i lékařské vyšetření. Protože městská policie nemá oprávnění k zákazu jízdy a žalobce jevil známky podnapilosti, přivolali hlídku Policie ČR. Té žalobce také vše odmítl. K dotazu městského úřadu, proč žalobce odmítl zkoušky, svědek uvedl, že si nevzpomínal, přestupek projednával kolega, jen si vzpomněl, že „Policie ČR žalobce upozorňovala, že se dopouští přestupku, když odmítá“. K dotazu žalobce, jestli svědek rozhovor policistky zaslechl nebo odmítnutí dovozuje z toho, co mu policista řekl, svědek uvedl, že ho slyšel osobně.
32. Příslušnice Policie ČR pprap. Ch. ve své svědecké výpovědi uvedla, že byli přivoláni jako hlídka, protože žalobce odmítal dechovou zkoušku. Po příjezdu strážníci městské policie řekli, že žalobce řekl, že „není důvod, aby dýchal, protože se cítí naprosto střízlivý, žádné zkoušky se nebude podrobovat, jak dechově, tak na krev. Městská policie je požádala, aby to zkusili. Šli za žalobcem, který stál u svého vozidla. Když se ho ptala, proč odmítá dechovou zkoušku, opakoval, že se cítí naprosto střízlivý a není potřeba žádnou zkoušku dělat. Tak ho vyzvala, aby se podrobil dechové zkoušce, žalobce opět odmítl.“
33. Svědecké výpovědi odpovídají obsahu oznámení přestupku městské policie ze dne 24. 1. 2019 i ručně psaného tiskopisu oznámení na místě, do kterého žalobce uvedl: „nesouhlasím s vyjádřením MěP ŠU“ a podepsal ho. Výpovědi svědků odpovídají i úřednímu záznamu Policie ČR ze dne 20. 2. 2019, podle kterého žalobce odmítl dechovou zkoušku, protože si byl jistý, že alkohol před jízdou nepožil. Žalobce byl podle záznamu poučen o následcích, poučení porozuměl a nadále trval na tom, že se nepodrobí dechové zkoušce ani lékařskému vyšetření. Žalobce podle záznamu působil zpomaleným až apatickým dojmem a na hlídku působil, že je pod vlivem alkoholu.
34. Nahrávkou z mobilního telefonu žalobce bylo prokázáno odmítnutí dechové zkoušky žalobcem. Nahrávka je velmi nekvalitní a řeč je slyšet jen v některých částech a jen v některých částech srozumitelně. V čase nahrávky 5.22 minut žalobce zdraví přivolanou hlídku Policie ČR. V čase 6.20 minut policistka říká: „Víte, že je to přestupek? Chcete přijít o papíry. Vám to za to stojí?“ V čase 6.41 minut mužský hlas říká: „Takže odmítáte?“ a žalobce odpovídá: „Ano.“ Mužský hlas v 7.38 minut poučuje žalobce: „Můžete se vyjádřit, bude vám odebrán řidičský průkaz státní policií, bude to postoupeno“. V 8.05 minut strážník poučil žalobce, že „tím, že odmítáte, se dopouštíte přestupku“ a v 8.23 minut doplňuje: „Vy jste odmítl...“. Žalobce na to něco nesrozumitelně odpověděl a strážník reagoval: „Chcete provést dechovou zkoušku nebo ne?“ Následně strážník žalobce několikrát opakovaně poučoval o spáchání přestupku, sankcích a následném postupu správních orgánů a povinnostech žalobce („je to drahá záležitost“, „po víc než půl roce zákazu budete muset obhajovat všechno, co máte“, „bude vám odebrán řidičský průkaz“). V 10.56 minut nahrávky se strážník před Policií ČR znovu zeptal žalobce, jestli „chce podstoupit dechovou zkoušku“ a žalobce uvedl, že ne. Strážník poté nahlas před žalobcem diktoval text o odmítnutí dechové zkoušky do ručně vypisovaného tiskopisu oznámení přestupku a v čase 14.51 minut upozornil žalobce, že má upřesnit, s čím nesouhlasí nebo proč nechtěl provést dechovou zkoušku.
35. Z audionahrávky z mobilního telefonu žalobce ve slyšitelných částech je zjevné, že zachycuje průběh jednání až poté, co strážník žalobce marně vyzval k dechové zkoušce a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

k lékařskému vyšetření a zaznamenává silniční kontrolu až po příjezdu Policie ČR. Předchozí průběh silniční kontroly a výzvy strážníků k dechové zkoušce a lékařskému vyšetření audiozáznam neobsahuje. Proto byly první výzvy strážníků a následná výzva policistky Chamlarové prokázány svědeckými výpověďmi. Audiozáznam navíc potvrzuje, že nahrané opakované výzvy k dechové zkoušce a lékařskému vyšetření následovaly po předchozích, nenahraných marných výzvách. To vyplývá ze samotného příjezdu Policie ČR, jehož důvodem bylo právě odmítnutí předmětných výzev strážníka (viz i svědecká výpověď policistky a úřední záznam Policie ČR). Potvrzují to i citace řeči policistky a strážníka („tím, že odmítáte, se dopouštíte přestupku“, „víte, že je to přestupek, chcete přijít o papíry, stojí vám to za to?“, „takže odmítáte“, „vy jste odmítl“).

36. Uvedeným jednáním žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, podle kterého řidič je povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Žalobce tím, že odmítl vyhovět opakovaným výzvám strážníka a policistky k podrobení se vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Jedinou podmínkou stanovenou zákonem pro podrobení se vyšetření na ovlivnění alkoholem je samotná výzva policisty (např. rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011-63, nebo ze dne 11. 3. 2015, č. j. 6 As 276/2014-61). Ta byla v daném případě mnohokrát opakovaná, prokázána a žalobce nadto ještě její opakování osvědčil doloženou zvukovou nahrávkou ze svého mobilního telefonu.
37. Z dokazování je rovněž zjevné, že strážník žalobce podrobně poučil o následcích odmítnutí. Podle audionahrávky strážník hovořil o délce zákazu řízení, vysoké pokutě, řízení o žádosti o vrácení řidičského oprávnění po půl roce a odhadl, že nešlo o trestný čin, protože podle jeho názoru měl žalobce méně než jedno promile alkoholu v dechu či krvi. Upozornil ho i na to, že jel v obci rychlostí přes 70 km/h, avšak tento přestupek neprojednával.
38. Z provedeného dokazování se podává, že nedošlo k porušení § 6 zákona o obecní policii. Žalobce v žalobě necituje znění, které bylo účinné v den spáchání přestupku a v den vydání napadeného rozhodnutí. Strážník není povinen zahájit výzvu slovy „Jménem zákona“. Nedošlo ani k porušení § 10 odst. 5 zákona o Policii ČR. Podle výpovědí strážníků a policistky výzvy byly odpovídající a audionahrávka nezaznamenala slyšitelně průběh celé kontroly. Z provedeného dokazování (zejména ze svědeckých výpovědí a slyšitelných částí audionahrávky) vyplynulo, že strážník i policistka poučili žalobce dostatečně.
39. Odkaz žalobce na rozsudek zdejšího soudu č. j. 76 A 19/2011-67 o nezákonnosti neurčité výzvy k dechové zkoušce není příslušný, protože případy nebyly srovnatelné a citovaný rozsudek byl zrušen NSS, který shledal, že nešlo o přílišnou horlivost policistů a porušení zásady *ne bis in idem*. Zdejší soud v dalším řízení žalobu zamítl rozsudkem č. j. 76 A 19/2011-126.
40. Neopodstatněná je námitka, že **se nestal druhý přestupek, spočívající v jízdě se zapnutými mlhovými světly**, ač nebyla mlha, sněžení či hustý déšť. Toto jednání žalobce bylo prokázáno videozáznamem z kamery městské policie (soubor PICT7185.AVI, na kterém je vozidlo vidět zezadu od času snímání v minutách 1.35.08; v souboru PICT7198.AVI je vidět v čase 1.36.45 zastavení vozidla na autobusové zastávce, tj. po necelých dvou

minutách, kdy strážníci museli rychlejší vozidlo žalobce dojet) a výpověďmi strážníků. Svědek K. uvedl, že „*vzadu byla rozsvícena mlhová světla*“. Svědek H. ve volné výpovědi sdělil, že vozidlo „*mělo zapnutou zadní mlhovku*“. Tyto výpovědi byly v souladu s oznámením přestupku městské policie ze dne 24. 1. 2019 („*vozidlo mělo bezdůvodně rozsvícena zadní mlhová světla*“). Tímto jednáním žalobce porušil § 32 odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého *přední světla do mlhy smí řidič užít jen za mlhy, sněžení nebo hustého deště a zadní světla do mlhy musí řidič za mlhy, sněžení nebo hustého deště užít vždy*. Vozidla jsou povinně vybavena zadními mlhovými světly a platí zde totéž, co pro přední mlhová světla, tj. aby bezdůvodně neosvětlovala ostatní řidiče a nesnižovala bezpečnost jízdy. Skutečnost, že v době spáchání přestupku nebyla mlha, sněžení ani hustý déšť, jednoznačně osvědčuje záznam z kamery vozidla městské policie.

41. S ohledem na to, že protiprávní užití mlhových světel bylo postaveno najisto záznamem z kamery ve vozidle městské policie, neměl soud pochybnosti o věrohodnosti výpovědí strážníků o tomto druhém přestupku.
42. O věrohodnosti výpovědí strážníků a policistky u prvního přestupku rovněž soud neměl pochybnosti. V případě výpovědi policistů formuloval NSS v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, následující myšlenku: „Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“
43. V posuzovaném případě ve správním ani soudním řízení nevyšly najevo žádné konkrétní pochybnosti o věrohodnosti či nestrannosti policistů a nebyl zjištěn žádný jiný motiv než výkon služby. Nejednalo se ani o přílišnou horlivost policistů. Zasahující strážníci nemohli vědět, koho zastavují pro podezření ze spáchání přestupku neoprávněného užití mlhových světel. Svědci byli tři, a to zaměstnanci Policie ČR i městské policie. Významné je to, že spáchání a část projednávání přestupků byla zaznamenána na videozáznamu a audiozáznamu, které potvrdily svědecké výpovědi strážníků a policistky. Nepodstatné detaily, které si svědci nepamatovali (jako žalobcovo oblečení) nemohly vnést pochybnosti do zjištěného skutkového stavu, ani zpochybnit věrohodnost svědeckých výpovědí.
44. Nešlo ani o **porušení zásady *in dubio pro reo***. Za situace, kdy ve správním ani soudním řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost výpovědí svědků ani pravost videozáznamu a audiozáznamu, má soud za to, že otázka viny žalobce byla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu a o průběhu posuzovaných skutků nevyvstaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správních orgánů či soudu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití této zásady přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 1968, sp. zn. 2 Tz 22/67, č. 22/1968 Sb. NS, a ze dne 28. 1. 1971, sp. zn. 3 Tz 127/70, č. 37/1971 Sb. NS). Použití zásady *in dubio pro reo* tedy v posuzovaném případě nebylo na místě, neboť správní orgány vycházely z navzájem se podporujících důkazů, osvědčujících, že se skutky staly způsobem popsáním ve výroku rozhodnutí. Protichůdná a účelová tvrzení žalobce pochybnosti do zjištěného skutkového stavu nemohla vnést. Podle rozsudku NSS ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 1/2010-58 „*aplikace zásady in dubio pro reo není mechanická, jak se mylně domnívá stěžovatel. Základním předpokladem pro použití této zásady, a tedy i následného rozhodnutí ve prospěch "obviněného", je existence pochybností o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. Není tedy možné zásadu in dubio pro reo automaticky použít vždy, když má rozhodující orgán k posouzení protichůdné důkazy. Existence rozdílných tvrzení a důkazů je typickou a nedílnou součástí řízení už jen z toho důvodu, že jsou navrhovány účastníky řízení, jejichž zájem na výsledku rozhodnutí je opačný. Použití zásady in dubio pro reo proto přichází v úvahu pouze tehdy, má-li i po zhodnocení všech důkazů (včetně jejich váhy, věrohodnosti atd.) rozhodující orgán pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn, případně o tom, jak rozhodnout.*“

45. Soud nepřisvědčil žalobní námitce o nezákonnosti **doplnění výpovědi policistky úředním záznamem**. Soud zjistil ze správního spisu, že městský úřad 20. 2. 2019 požádal Policii ČR o sdělení jmen zasahujících příslušníků Policie ČR a sepsání úředního záznamu, tak aby městský úřad mohl posoudit, zda je namístě předvolání těchto policistů. Policie ČR vyhotovila 20. 2. 2019 úřední záznam, kde popsala průběh přivolání její hlídky na nám. Republiky, sdělení městské policie, projednávání přestupku a uvedla jméno zasahující policistky Chamlarové. Ze správního spisu se dále podává, že městský úřad předvolal policistku Chamlarovou k podání svědecké výpovědi, která proběhla dne 21. 5. 2019. Nešlo proto o nahrazení svědecké výpovědi úředním záznamem. Žalobce měl možnost svědkyni klást otázky, čehož i využil (zeptal se jí, co měl na sobě za oblečení). Ještě před tímto výsledkem žalobce měl možnost se s obsahem úředního záznamu Policie ČR seznámit, protože podle protokolu ze dne 21. 5. 2019 před výslechy svědků obdržel kopii tohoto úředního záznamu (viz č. l. 19).
46. Nedůvodná je námitka o nesrozumitelném či nejasném **popisu místa přestupku**. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání u přestupku spočívajícím v odmítnutí výzvy k dechové zkoušce ke zjištění ovlivnění alkoholem změnil popis místa přestupku, jak soud uvedl v bodě 4 tohoto rozsudku. Soud shledal nové označení místa přestupku jako jednoznačné. Navíc je v souladu s místem, které je zjevné z videozáznamu vozidla městské policie. Jedná se o autobusovou zastávku. Skutečnost, že ke spáchání prvního přestupku došlo na autobusové zastávce na nám. Republiky, potvrdili ve svých výpovědích všichni tři svědci. Svědek K. uvedl, že „*řidič uposlechl výzvu (pozn. soudu: k zastavení) a zastavil vozidlo vpravo na autobusové zastávce*“. Smyslem dostatečného popisu místa přestupku je nezaměnitelnost přestupku s jiným, jde o totožnost skutku. V posuzovaném případě o záměnu skutku s jiným nešlo.
47. Nedůvodná je námitka, že vadou řízení bylo **neprojednání neoprávněného svícení mlhovými světly příkazem na místě**. Podle § 88 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

rozhodnutí (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) platí, že *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení*. Hypotéza citované právní normy byla v posuzovaném případě naplněna. Při vícečinném různorodém souběhu přestupků městská policie tak neměla na výběr a byla povinna postoupit oba přestupky městskému úřadu do společného řízení. Výsledná pokuta v důsledku tohoto postupu byla v posuzovaném případě pro žalobce výhodnější, protože městský úřad mu uložil pokutu 25 000 Kč za oba přestupky v souladu se zásadou absorpce a § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Částka 25 000 Kč byla totiž u prvního přestupku podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu nejnižší možnou sazbou. A to městský úřad nepřihlédl k přitěžující okolnosti podle § 40 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, tj. že žalobce spáchal více přestupků a nevyužil svého oprávnění uložit vyšší pokutu podle § 41 odst. 2 téhož zákona, podle kterého *jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávány přestupky*.

48. K obecným námitkám (zejména námitky porušení obecných zásad a základních práv) soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37, nebo ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Krajský soud nemusí hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).
49. Vzhledem k výše uvedenému soud neprováděl důkazy fakturami o neopravitelnosti telefonu a o pozdější opravě telefonu, protože důkaz audionahrávkou provedl při jednání a zahrnul ho do hodnocení důkazů. Soud tuto nahrávku shledal jako pravou, proto neprováděl další dokazování navrženými znaleckými posudky a svědeckými výpověďmi. Vzhledem k tomu, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, soud neprováděl důkaz audionahrávkou ústních jednání před městským úřadem.
50. Žalobce při jednání soudu namítl, že strážníci po silniční kontrole žalobci odmítli vydat kopii úředního záznamu (žalobce měl na mysli zřejmě ručně vypsáný tiskopis oznámení předstupku, do kterého se podepsal a vyjádřil). Žalobní námitka byla opožděná, protože byla vznesena po uplynutí dvouměsíční lhůty podle § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s. Proto soud uvádí pouze nad rámec rozhodnutí, že strážníci jsou povinni kopie úředního záznamu resp. oznámení vydávat. Výslovně je právo na vydání záznamu upraveno v § 158 odst. 6 trestního řádu (zákon č. 141/1961 Sb.) od 1. 7. 2021 (novela zákonem č. 220/2021 Sb.). Toto ustanovení se použije v řízení o přestupku analogicky, protože správní trestání nemá svoji právní úpravu této otázky a použití analogie není v neprospěch žalobce (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). I před 1. 7. 2021 měla osoba, která podala vysvětlení nebo vyjádření, právo na kopii úředního záznamu nebo oznámení o

přestupku, protože měla právo nahlédnout do správního spisu a pořídit si kopie; šlo o správní řízení, ve kterém městská policie nebo Policie ČR vystupuje jako správní orgán.¹

51. Závěrem soud shrnuje, že žalobce nenavrlh a nepředložil žádný důkaz, který by jeho verzi příběhu prokázal nebo mohl prokázat. Odmítnutí dechové zkoušky žalobcem bylo provedeným dokazováním postaveno najisto. V postupu městského úřadu a žalovaného soud neshledal vady a rozhodnutí shledal jako souladné se zákonem. Správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správný celkový skutkový i právní závěr, se kterým se soud ztotožnil. S jednou nepodstatnou výjimkou (nevydání oznámení přestupku žalobci strážníkem 24. 1. 2019) přezkoumávaný proces byl souladný se zákonem a oba správní orgány svá rozhodnutí řádně odůvodnily. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
52. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 9. prosince 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně

¹ Srov. i stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství z roku 2018, viz <https://www.epravo.cz/top/clanky/pravo-na-vydani-kopie-uredniho-zaznamu-o-podani-vysvetleni-pod-novele-158-odst-6-trestniho-radu-113692.html>

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.